

ὁ μεγάλος γλύπτης μου ὁμολόγησε πῶς τὸ δούλεψε μ' ἀγάπην ἐξαιρετική.
 Ἀλλὰ καιρὸς νὰ διακόψω ἐδῶ τὴν ὁμιλία μου. Συμπαθὴς φίλος
 σας, μου ὑπενθύμισε πῶς τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ στείλω καὶ τὸν εὐ-
 χαριστῶ. Τολμῶ ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐριο ταξειδεύω. Καὶ ὅτι χωρὶς
 καμμιά pretention ἔγραψα ὅ,τι ἔγραψα, ἐνῶ ἀρχίζει γύρω μου ἡδη νὰ
 χαράζῃ. Τὰ σπουργίτια τοῦ Παρισιοῦ δαμονίζονται ἔξω ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ
 παράθυρό μου.

Εἶνε ἡ ἀγὴ. Ὅταν δὲν σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι πρέπει νὰ ση-
 κωθῶ ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὡστόσο σᾶς ὑπόσχομαι νὰ στείλω ἀργότερα συνέ-
 χεια τῶν ὁμιλιῶν καὶ σᾶς παρακαλῶ, ἕνας-ἕνας νὰ δεχτῇ τὸ χεροσφίξιμό μου.

ΠΑΡΙΣΙ 18 ΤΟΥ ΜΑΗ 1912

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΑΛΚΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Γιατὶ δὲν τὸν φαντάζεσαι ποῦ ἀνέβη
 Νὰ ψάλῃ σ' ἄλλη γῇ μ' ἀγγέλου λύρα
 Τὸ τραγούδι, τρισεύγενή σου κλήρα,
 Ποῦ τ' ἄχτια κάθε ζήσης εἰρηνεύει ;
 Σ' ὅλο τ' ἄπειρο μ' ἄγρια βασιλεύει
 Μέδουσας κεφαλὴ πάνοπλη Μοῖρα·
 Στῆς πίκρας τὴν πεντάμαυρη πλημμύρα
 Μόνῃ ἢ ὁμορφιὰ γιὰ λίγο ἀντιπαλαίβει.
 Καὶ—ὦ μυστήριον—καθὼς διαβαίνει ἀπ' ἄστρα
 Σ' ἄστρα φῶς, ζέστα, δύναμη μαγνήτη,
 Μὲς τῇ μενεξεδένια οὐράνια πάστρα,
 Μὲ μάτια τῆς ψυχῆς, σ' ἄλλο πλανήτη
 Νὰ κατεβαίνειν φεγγοστάλαχτ' εἶδα
 (Γιατὶ τὸν κλαῖς ;) σὰν ἀρμονίας ἀχτίδα.

ΜΑΗΣ 1898

Μ.

ΗΡΩΔΗΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

*Α τοῦ Ἡρώδη τοῦ Ἀττικοῦ τὶ δόξα εἶν' αὐτή.

*Ο Ἀλέξανδρος τῆς Σελευκείας, ἀπ' τοὺς καλοὺς μας σοφιστάς,
 φθάνοντας στὰς Ἀθήνας νὰ ὁμιλήσει,

βρίσκει τὴν πόλιν ἄδεια, ἐπειδὴ ὁ Ἡρώδης
ἦταν στὴν ἐξοχή. Κ' ἡ νεολαία
ὅλη τὸν ἀκολούθησεν ἐκεῖ νὰ τὸν ἀκούει.
Ὁ σοφιστὴς Ἀλέξανδρος λοιπὸν
γράφει πρὸς τὸν Ἡρώδη ἐπιστολή,
καὶ τὸν παρακαλεῖ τοὺς Ἕλληνας νὰ στείλει.
Ὁ δὲ λεπτὸς Ἡρώδης ἀπαντᾷ εὐθύς,
«Ἐρχομαι μὲ τοὺς Ἕλληνας μαζὺ κ' ἐγώ.»—

Πόσα παιδιὰ στὴν Ἀλεξάνδρεια τώρα,
στὴν Ἀντιόχεια, ἢ στὴν Βηρυτὸ
(οἱ ρήτορες τοῦ οἱ αὐριανοὶ ποῦ ἐτοιμάζει ὁ ἑλληνισμός),
ὅταν μαζεύονται στὰ ἐκλεκτὰ τραπέζια
ποῦ πότε ἡ ὁμιλία εἶναι γιὰ τὰ ὥραῖα σοφιστικά,
καὶ πότε γιὰ τὰ ἐρωτικά τῶν τὰ ἐξαίσια,
ἕξαφν' ἀφηρημένα σιωποῦν.
Ἀγγιχτὰ τὰ ποτήρια ἀφίνουνε κοντὰ τῶν,
καὶ συλλογίζονται τὴν τύχη τοῦ Ἡρώδη—
ποιοὺς ἄλλος σοφιστὴς τ' ἀξιώθηκεν αὐτά;—
κατὰ ποῦ θέλει καὶ κατὰ ποῦ κάμνει
οἱ Ἕλληνες (οἱ Ἕλληνες!) νὰ τὸν ἀκολουθοῦν,
μήτε νὰ κρίνουν ἢ νὰ συζητοῦν,
μήτε νὰ ἐκλέγουν πιά, ν' ἀκολουθοῦνε μόνο.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΙΚΗΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ ΑΚΡΙΒΟΥ Κ' ΕΥΓΕΝΙΚΟΥ ΜΟΥ ΦΙΛΟΥ
ΠΟΙΗΤΗ ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου Βενετιά χαμένη
Σ' ἓνα ἀκίμαντο πέλαγο, νεκρό.

Βουβὰ καὶ σκοτεινὰ τὰ μαῦρά της παλάτια
Τὰ ἐρημωμένα,
Μὲ τὰ βαρεῖα παραθυρόφυλλα κλειστὰ γιὰ πάντα,
Θλίβουν μ' ἥσκιους ψυχροὺς τὰ κοιμισμένα τὰ κανάλια,